

**Χαιρετισμός της Υπουργού Προστασίας του Πολίτη Όλγας
Γεροβασίλη στην ημερίδα
«Ο ρόλος και η συμβολή της ΕΛ.ΑΣ. στην καθημερινή ζωή
των ατόμων με αναπηρία» στην Κοζάνη**

Η προστασία και φροντίδα των ευάλωτων ομάδων από την πολιτεία ήταν από πάντα ένδειξη του πολιτισμού και της ποιότητας του πολιτεύματος μιας κοινωνίας.

Οι ευπαθείς ομάδες μπορεί να διακρίνονται με κριτήρια κοινωνικά και οικονομικά, οπότε να χρειάζονται με ένα τρόπο την πρόνοια του κράτους για να ανταπεξέλθουν με αξιοπρέπεια στη ζωή τους.

Μπορεί όμως η ευπάθειά τους να οφείλεται σε αδυναμίες που έχουν να κάνουν με την τύχη, τις συγκυρίες ή εγγενή παθολογικά αίτια.

Είναι η περίπτωση των ατόμων που διακρίνονται από σωματικές αναπηρίες, οι οποίες τους εμποδίζουν να παρακολουθήσουν όπως θα επιθυμούσαν την ζωή.

Που δεν τους επιτρέπουν να αναπτύξουν τις δεξιότητές τους και να ανταποκριθούν στις ανάγκες τους όπως η πλειοψηφία των ανθρώπων.

Στην περίπτωση αυτή η πρόνοια του κράτους πρέπει να είναι διπλή.

Η μέριμνα για τους ανθρώπους αυτούς ήταν και οφείλει να είναι χαρακτηριστικό γνώρισμα και δικαίωμα των δημοκρατικών κοινωνιών.

Προς τεκμηρίωση των παραπάνω θα ήθελα να σας θυμίσω δυο σημεία από την ομιλία στο δικαστήριο ενός ανάπηρου στην Αρχαία Αθήνα, όπως έχει αποτυπωθεί στον **Υπέρ Αδυνάτου** λόγο του **Λυσία**.

Ο Αθηναίος αυτός πολίτης διευκρινίζει ότι παρουσιάζεται μπροστά στο δικαστήριο να υπερασπιστεί το δικαίωμα του στην πρόνοια της πολιτείας λόγω

της αναπηρίας του, επειδή έχει πέσει η τυραννία και έχει αποκατασταθεί η Δημοκρατία. Διαφορετικά όχι μόνο δεν θα το τολμούσε αλλά θα κοίταζε να φύγει από την πόλη.

Προτρέπει μάλιστα τους δικαστές να είναι δίκαιοι στην κρίση τους και στην απόφασή τους, γιατί διαφορετικά κινδυνεύει να κλονιστεί η εμπιστοσύνη όχι μόνο των ομοιοπαθών του αλλά και ολόκληρης της κοινωνίας απέναντι στην πολιτεία.

Στις σύγχρονες κοινωνίες η αλήθεια είναι ότι σε θεωρητικό επίπεδο η ευαισθησία απέναντι στους συμπολίτες μας με προβλήματα αναπηρίας είναι αυξημένη.

Στην πράξη όμως διαπιστώνουμε ότι, με πρόσχημα τους ρυθμούς της καθημερινότητας, να παραβιάζουμε συχνά όλα τα πρακτικά θεσμοθετημένα για την διευκόλυνση των συμπολιτών μας αυτών.

Διαβάσεις απροσπέλαστες, ράμπες κατειλημμένες, δημόσιες υπηρεσίες χωρίς πρόσβαση, παρκαρίσματα σε θέσεις αναπήρων και όλα τα συναφή.

Αδιαφορία για όσα διευκολύνουν τα άτομα τα οποία αδυνατούν να έχουν τον ίδιο οδικό και επικοινωνιακό χάρτη στην καθημερινή τους ζωή με την πλειοψηφία των πολιτών.

Η ψυχολογική και σωματική βία και κακοποίηση που ασκείται απέναντι στους ανθρώπους με αναπηρία είναι πολύ μεγαλύτερης έντασης όταν δεν γίνονται σεβαστές οι αρχές που διευκολύνουν τη ζωή τους.

Έχουμε λοιπόν από την μια την ίδια την κοινωνία που θα πρέπει όχι μόνο με την απειλή του νόμου αλλά από λόγους συνείδησης και αλληλεγγύης να δίνει τον οφειλόμενο χώρο στα δικαιώματα των ατόμων με αναπηρία.

Την ανάγκη να ενσωματώσει στην καθημερινή της συμπεριφορά τα αντανakλαστικά πρόνοιας και σεβασμού των δικαιωμάτων τους.

Από την άλλη έχουμε την ευθύνη του κράτους να θεσμοθετήσει και να τηρήσει τους κανόνες για να διευκολύνει στην πράξη τη ζωή της ευάλωτης αυτής ομάδας.

Κάπου εδώ έρχεται ο ρόλος της Αστυνομίας. Ένας ρόλος προληπτικός καταρχήν και κατασταλτικός όπου χρειάζεται.

Θα ήταν ωστόσο άδικο και μεγάλη παρεξήγηση να ταυτιστεί ο ρόλος του αστυνομικού με το να βάζει κλήσεις ή να φέρνει το γερανό για τα οχήματα που κλείνουν τις ράμπες ή τα σημεία διέλευσης στα άτομα με αναπηρία.

Η Αστυνομία πράγματι δίνει ιδιαίτερη βαρύτητα στη διασφάλιση της απρόσκοπτης μετακίνησης των ευαίσθητων πληθυσμιακά ομάδων, ενημερώνει, εκπονεί εκπαιδευτικά προγράμματα, πραγματοποιεί δράσεις, συνεργάζεται με συλλόγους ΑΜΕΑ, συλλόγους εκπαιδευτικών και γονέων, σχολεία και κοινωνικούς φορείς.

Παίρνει πρακτικά μέτρα ώστε να μπορούν τα άτομα με αναπηρίες να κάνουν χρήση των ηλεκτρονικών μέσων και να ζητήσουν την συνδρομή της αστυνομία όποτε την χρειάζονται. Όμως αυτά δεν αρκούν.

Είναι ανάγκη να κάνουμε τις πόλεις και όλους τους χώρους κοινωνικής και επαγγελματικής δραστηριότητας προσβάσιμους στα άτομα με αναπηρία.

Να κάνουμε προσβάσιμη την ίδια τη ζωή.

Να περάσουμε από τα λόγια στην πράξη και να αποκαταστήσουμε τα κουτσουρεμένα δικαιώματα των συμπολιτών μας αυτών.

Θεσμοί, κεντρικό κράτος, κοινωνικοί φορείς και συλλογικότητες αλλά και κάθε πολίτης ατομικά, οφείλουμε να δουλέψουμε και να συνεργαστούμε στην κατεύθυνση αυτή.

Σε διαφορετική περίπτωση είναι σαν να τάζουμε «ελευθερία ανάπηρη» στην ίδια μας την κοινωνία, στην ίδια τη Δημοκρατία.

Σας ευχαριστώ.